

ER IS GEEN WEG TERUG

(FEELING HIS WAY)

Bewerking van een verhaal van Donald Churchill
blijspel in twee bedrijven

door

GORDON DICKERSON

vertaling

Corné Jones

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ER IS GEEN WEG TERUG - FEELING HIS WAY** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **GORDON DICKERSON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN: (in volgorde van opkomst)

Dennis Kooijmans freelance illustrator

Sandra een vriendin van hem

Ruth een stem

Marleen een stem

Gemma een stem

Ton vriend van Dennis

Eva een vriendin van Tony

Sonja de vrouw van Dennis

Merel een stem

OPMERKING: De stemmen van Ruth, Marleen, Gemma en Merel horen we door de telefoon.

DECOR:

De woonkamer van de flat van Dennis op de vijfde verdieping in Den Haag met uitzicht op een park. Rechts zijn twee deuren, de voorste deur is de slaapkamer van Dennis, de achterste deur is de logeerkamer. Links zijn ook twee deuren, de voorste is de deur van de keuken, die eveneens naar de badkamer leidt, de achterste deur is de deur van de hal. In de achterwand is de opening naar het door ramen afgesloten balkon, waar bij aanvang de gordijnen of rolgordijnen geopend zijn. Hier staat een tekenbord waar een stoel voor staat. In de kamer staat een witte salontafel met daaromheen een bankje en een makkelijke stoel. Verder staat er een eettafel met twee stoelen en een stereo-met cd installatie. Tussen de rechter deuren staat een klein kastje met laden. Op het kastje staat een telefoon met antwoordapparaat. Verder hangen er schilderijen aan de wand en staan ergens zichtbaar twee mooie vazen. Naast de slaapkamerdeur hangt een lijst, met daarin een speciaal servet, die Dennis ooit eens heeft gekregen tijdens zijn tijd in New York als ober.

EERSTE BEDRIJF

Scène een

Een maandagmorgen, begin oktober. Bij aanvang van het spel zit Dennis achter zijn tekenbord. Hij is een wat zorgeloze, succesvolle grafisch tekenaar van net in de veertig. Uit de radio of stereo horen we muziek. Even later horen we een dreun. Dennis kijkt even op. In de deuropening van Dennis zijn slaapkamer staat Sandra, zij heeft zojuist haar koffer voor de deur neergegooid. Zij gaat de slaapkamer weer in, om nog enige spullen te pakken. Zij is een bijdehante, goed uitzierende, vitale jonge vrouw met rood haar. Op dit moment is ze niet zo aardig; ze is kwaad, heftig en vastberaden. Dennis staat op, kijkt vluchtig naar de slaapkamer, draait zich om en kijkt naar buiten. Dan gaat hij weer voor zijn tekenbord zitten en staart naar zijn ontwerp voor een boekomslag. Op een bepaalde plek brengt hij een schaduw aan. Dennis stopt zodra Sandra de kamer binnenkomt.

SANDRA: Nou, ik ben er helemaal klaar mee! Het is heel leuk geweest je te leren kennen. *(er valt even een stilte, als ze de muziek afzet)* Jij ruggengraatloze, iedereen belazerende, stijfkoppige windbuil! *(Dennis kijkt afkerig naar zijn tekening, staat op en komt de kamer in. Sandra staart hem verwijtend aan. Haar koffer en tas staan naast haar op de grond. Ze trekt haar jas aan)*

DENNIS *(nonchalant en alleraardigst):* Je gaat dus nu weg? *(hij glimlacht vriendelijk naar haar)*

SANDRA: Ja. Stomme idioot!

DENNIS: Ja... nou... een goede reis dan.

SANDRA: Jij bent alleen maar stom! Deerniswekkend! Je denkt dat je zo groots bent... de modieuze ontwerper met zijn Mercedes en elektrische ramen... een flat met uitzicht over een park... je buitenhuis aan de Vinkeveense plassen.... Jij denkt dat je alles bezit.... Nou, je hebt niets meer dan NIETS! En hersens heb je zeker niet, want als je die wel had gehad, dan had jij je gerealiseerd hoe hard jij mij nodig hebt. Maar jij bent zo onwetend... en verwaand en met jezelf bezig, dat je niet eens weet, wie je nu weg laat gaan!

DENNIS *(doodleuk):* Sandra... Jij en ik hadden het toch zo goed met elkaar... Waarom dan nu deze verbitterde opmerkingen?

SANDRA: Jij denkt dat je het voor elkaar hebt! Jij kunt mij er uitsmijten, zonder er maar één seconde over na te denken. Nee... er zijn er zo veel als ik... Nou, laat ik je dit vertellen.... jij... jij krijgt nooit meer zo iemand als ik.

DENNIS *(kalm):* Ik smijt jou er niet uit, Sandra. Je vertrekt uit eigen wil.

(*Sandra kijkt woest*) Alsjeblieft, laat je mondhoeken niet zo zakken. Verlaat me als je dat echt wilt, maar kijk niet zo boos. Je schiet er niets mee op, alleen dat je nu lijkt op een Mona-toetje.

SANDRA (*met grote minachting*): Jij denkt, dat je zo fantastisch en leuk bent, hè?

DENNIS: Ik geef toe, dat ik een van mijn meest consequente en grootste bewonderaars ben. Ja, ik denk dat ik in alle bescheidenheid kan zeggen, dat ik de beste kenner van mezelf ben.

SANDRA: Jij denkt, dat je maar met je vingers hoeft te knippen, om de meiden voor je te laten vallen. Nou, ik ben hier om jou te vertellen, dat je over je top heen bent met de meisjes en dat je keihard op je bek gaat.

DENNIS: Wat een allerliefst afscheid... en dat van zo'n aantrekkelijk lief vrouwtje.

SANDRA (*steeds kwader*): Ik heb je dit afgelopen jaar zien aftakelen! Je bent kaler geworden... Je buik wordt dikker... Dat heb je trouwens zelf gezegd, toen je aan het douchen was, en je naar beneden keek en hem niet meer kon zien. Nee, schatje... wat de vrouwtjes betreft, ben je helemaal uit! Je zal geen andere vrouw vinden, die zoveel om je geeft als ik doe. Maar jij staat mij niet toe, om met jou samen te leven... dus... dit was het. (*ze pakt koffer en tas op*) Ik heb tien maanden van mijn leven vergooid door jou... Je hebt een kind van mij gemaakt.

DENNIS: Wees blij dat ik geen kind bij je hebt gemaakt! Hoe kan ik jou nu teleurgesteld hebben? Al wat ik heb gedaan, is me aan onze afspraak houden.

SANDRA: Hou je kop! Jij overspel plegende, klaplopende, dronken zwijn!

DENNIS (*constant kalm en vriendelijk*): Vanaf het begin heb ik het gezegd... Als je elk weekend met me door wilt brengen... prachtig... Maar, ik wil me niet binden aan een volledige relatie, met wie dan ook. (*korte stilte*) Ik dacht, dat we een plezierige overeenkomst hadden. Er is geen enkele gebeurtenis geweest, waardoor ik het niet leuk vond jou te zien. En weet je waarom? Omdat ik niet te veel van je zag. De gouden regel van een vriendschap.

SANDRA: Luister... houd je mond... jij en ik... we hebben het verknald. Jij hield net genoeg van mij, om me hier rond te laten lopen in een zwart jarretelletje en te doen alsof ik een animeerdame was... oh, ja!

DENNIS: Niet verder gaan. Mijn huishoudster kan elk moment binnenvallen.

SANDRA (*overschreeuwt hem*): Maar je hield niet genoeg van me, om me hier te laten wonen. Jij wilde niet iedere dag wakker worden, met

mijn gezicht naast jou op het kussen. Nou, hoe dan ook... het is over. *(ze zet een stap naar voren, stopt dan)* Waarom zou ik nog langer van vrijdagavond tot maandagochtend jouw weekendliefje zijn? Wie ben jij verdomme eigenlijk? De Sultan van Kuweit soms? Denk jij, dat je maar in je handen hoeft te klappen en ik dansend binnenkom, in een doorzichtige zijden pyjama en een robijn in mijn navel? *(ze demonstreert een Oosterse dans, die ze beëindigd met een diepe buiging voor Dennis)* Salaam! Salaam voor mijn grote Sahib! *(dan keert ze terug en pakt haar spullen weer op)*

DENNIS: Ik heb je nooit gevraagd je te kleden als een haremdame. Van Turkse lusten raak ik nooit opgewonden.

SANDRA: Ik wil niet langer een weekend-sletje zijn. Ik wil dat er de hele week van me wordt gehouden, niet alleen op zaterdag en zondag.

DENNIS: Sandra, toen je eerst als typiste voor me werkte, heb ik je verteld dat ik na een huwelijk van achttien jaar, nooit meer een fulltime relatie met een andere vrouw wilde. Het leek er op, dat het jou ook heel goed uitkwam, tot een maand geleden. Je was er niet meer tevreden mee... plotseling. *(Sandra zet haar spullen neer en trekt haar handschoenen aan)*

SANDRA: Natuurlijk, ik wist dat ik in veel dingen jouw ondergeschikte was. Als jouw slimme vrienden hier kwamen, wist ik dat ik niet mee kon praten over Braque... of Zen, of wie dan ook in de eigentijdse kunst. Ik weet, dat ik je veel verschuldigd ben.... al die kleren die je voor me kocht.... die vakantie die je betaalde voor mijn zoon en moeder.... ik ben je veel verschuldigd, Dennis, maar ik heb ook veel gegeven. Heel lang heeft het mij niets uitgemaakt, dat je naar me keek alsof ik een vermakelijk, klein roodharig huismusje was... maar er komt een tijd, dat zelfs een huismusje iets meer wil zijn dan een weekend-liefje. *(ze snikt onderdrukt en zoekt iets in haar jaszak)* Ik wil niet alleen maar een deel van jouw fantasie zijn, maar een deel van jouw echte leven. *(ze haalt nu een zwart jarretelletje uit haar zak en gooit deze op de witte salontafel)* Hier heb je je speelgoedje terug.

DENNIS *(plotseling barst hij fel uit):* Ik wist het! God sta me bij. Ik wist het verdomme. Jij hebt jouw problemen. Ik de mijne! Om jouw problemen op te lossen, heb ik er problemen bij en ik kan niet tegen die alledaagse beslommeringen... het ondermijnt mijn energie... Ik ben verdomme drieënveertig... van Gogh sneed zijn keel door toen hij achtendertig was... Ik gaf jou een vinger, ik wist dat het fout was. Vrouwen laten je altijd teveel betalen voor hun attenties. Ik wil dat niet! Ik zal niet toestaan, dat jij mijn leven van mij afpakt. Ik wil niet

met jou samenleven en daarmee is het uit! Ik wil met niemand samenleven! Jullie verdomde vrouwen! Jullie zijn allemaal zacht en teder... lief en gewillig, totdat ze bij je intrekken. Dan begint langzaam de castratie... sluipend... verraderlijk hollen jullie mijn persoonlijkheid uit... iedere dag verlies ik meer grond onder mijn voeten.... moet ik nieuwe concessies doen. Een van de eerste dingen die je me liet doen, was mijn behang veranderen, daarna verdwenen mijn boeken heimelijk naar de kelder.... mijn Vivaldi cd's werden omgeruild voor George Michael. Ik moest enorm dankbaar zijn , dat je m'n overhemden streek... er notitie van maken, als je naar de kapper was geweest. Ik wil die hele santenkraam van leven met een vrouw niet meer. Baby's, ja! Maar, ik heb mijn baby's al gehad. Mijn baby's zijn nu achttien en negentien jaar oud. Jij hebt een zevenjarige zoon en een zevenenzestig jarige moeder. Ik hou van ze, maar ik wil niet de gevolgen van hun emoties. Ik ben drieënveertig. Ik ben over de helft. De rest van mijn leven.... die wil ik op mijn voorwaarden leven. Niet acceptabel voor jou? Goed dan! Dus laten we fatsoenlijk uit elkaar gaan en zeggen, dat het leuk was elkaar te kennen en laten we dat dan ook menen.

SANDRA: Ik kom er zelf wel uit... dank je. Nee... ik draag mijn eigen spullen, als je het niet erg vindt. *(ze loopt de hal in, we horen nog een snik van haar. Dennis is ongeroerd. De voordeur wordt dichtgesmeten)*

DENNIS: Stomme trut! Alsof het mijn schuld is. *(hij lacht, opent een la van het kastje en haalt er een klein rood boekje uit, bladert er in, pakt de telefoon op en belt een nummer. Een vrouwenstem klinkt door de telefoon)*

RUTH: U spreekt met nummer 06-2835544.

DENNIS: Goedemorgen, Ruth. Je spreekt met Dennis Kooijmans.

RUTH: Oh, hallo.

DENNIS: Hallo. Hoe gaat het met jou?

RUTH: Goed.

DENNIS: Mooi zo. Ik heb het afgelopen jaar in Rome gewerkt en ik ben net terug.

RUTH: Oh, ja?

DENNIS: Ja. Ik probeer de draad weer op te pakken. Ik vroeg me af, of wij misschien eens uit dineren konden gaan.

RUTH: Ik denk het niet... Jij wel soms?

DENNIS: Waarom niet?

RUTH: Nou, na wat jij gezegd hebt over mijn piano-uitvoering in het Concertgebouw, denk ik zomaar dat we gezegd hebben, wat we wilden zeggen.... denk je ook niet? *(we horen nu de afbreektoon)*

DENNIS: Onnozele gans... *(zoekt een ander nummer in het boekje en belt deze, weer horen we een vrouwenstem door de telefoon)*

MARLEEN: Hallo?

DENNIS: Maureen! Hoe gaat het met je? Je spreekt met Dennis.

MARLEEN: Oh, hallo, Dennis. Hoe gaat het met jou?

DENNIS: Geweldig! Alles goed met jou?

MARLEEN: Met mij wel. Het is lang geleden dat je me belde.

DENNIS: Ik weet het! Ik weet het. Ik heb ongeveer acht maanden in Australië gewerkt. Ik ben net terug. Ik vroeg me af, of je het leuk zou vinden met me te lunchen.

MARLEEN: Oh, nee... Ik hou er niet van jou te storen.

DENNIS: Mij te storen.... Waarmee?

MARLEEN: Met die liefdesaffaire, die je al veertig jaar met jezelf hebt!
(Dennis smijt de telefoon neer, legt het boekje in de la, gaat naar zijn tekenbord en begint te werken. Dan staat hij weer op, pakt boekje weer uit de la, zoekt een nummer en belt deze met de nodige vastberadenheid, weer horen we een vrouwenstem over de telefoon)

GEMMA: 06-1602299.

DENNIS: Ah, hallo Gemma... Hier met Dennis. *(de lijn wordt onmiddellijk aan de andere kant verbroken..... het licht gaat langzaam uit)*

Scène twee

Een week later. Dennis zit met zijn rug naar het publiek voor het raam van het balkon naar buiten te kijken. Even later horen we de sleutel in het slot van de voordeur steken. Dennis zakt weg in de stoel, zodat hij niet meer te zien is. Eva en Ton komen de kamer in. Eva is een slank en mooi meisje van ongeveer twintig jaar, ze draagt vlotte, modieuze kleding. Ze kijkt een paar maal bezorgd de kamer rond. Ton sluit de deur. Hij is achter in de dertig en draagt een overjas, die niet erg bij hem past. Hij heeft een gebruikt gelaat en straalt energie uit. Hij stopt en luistert even. Gerustgesteld, passeert hij Eva en opent de logeerkamer. Zij gaan beiden naar binnen en sluiten de deur achter zich. Na even staat Dennis op, loopt stilletjes naar de logeerkamer en kijkt door het sleutelgat. Hij ziet echter niets. Dan neemt hij weer plaats achter zijn tekenbord en begint te werken. Na even staat hij weer op en loopt richting keukendeur, als op hetzelfde moment Ton uit de logeerkamer komt.

TON: Gegroet!

DENNIS: Hallo, beste vriend! Alles goed?

TON: Fantastisch! Hoe staat het leven met jou?

DENNIS: Niet slecht.

TON: Ik arriveerde een paar minuten geleden.

DENNIS: Ah!

TON: Dat is goed?

DENNIS: Tuurlijk! Help jezelf.

TON: Ik vraag het maar, omdat je nogal kortaf klonk over de telefoon! Redelijk kortaf. *(snel)* Ik kan begrijpen dat je kortaf was, omdat ik hier al iedere woensdag kom... maar deze.... deze... eh... eh... *(knikt met zijn hoofd met een gebaar van ongeduld richting logeerkamer)* Eva... plotseling... nou... het was er zomaar ineens! Maar ik realiseer me, dat het een beetje een “last minute” voor jou was.

DENNIS: Nee! Ga je gang. Ik was in gedachten aan de telefoon, niet kortaf. Ik heb een klant die om half acht komt.

TON: Goed! Ik weet genoeg! *(loopt naar logeerkamer, stopt)* Ja.... eh.... Ik kwam de kamer in, want ze wilde gebruikmaken van de badkamer.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto